

EN JOSEP PUIG I CASTELLÓ "Moreno"

Arribar a un aplec, sentir un fiscorn interpretant un obligat, enèrgic, amb una puresa que tot seguit l'orella se'n fa resó, el pensament treballa per conèixer la sardana que s'interpreta; més fàcil és per els sardanistes reconèixer el fiscornaire si aquest és l'home que enguany volem dedicar-li l'Aplec de Lloret. Josep Puig i Castelló, conegut per tots amb el nom carinyós de "El Moreno", creiem que s'ha fet un lloc més que merescut perquè tots els sardanistes de la nostra Vila el recordem i l'homenatgem en la diada del nostre Aplec. Tal vegada per la seva constant vinguda els dissabtes de l'estiu, la gent de Lloret, som dels que podem tenir la sort de sentir-lo més sovint, durant aquests darrers anys, per això i per tot el seu esforç durant la seva vida musical caldria que el conèxesim una mica més. Josep Puig i Castelló neix a La Bisbal d'Empordà l'any 1910, comença a La Bisbal els primers passos musicals cantant a l'Orfeó Català de la Vila que dirigia mossèn Ramon Godó, estudiant al mateix temps solfeig i instrument amb els mestres Magne Bosch i Josep M.ª Soler, respectivament, els instruments escollits foren el trombó de vares, fiscorn i violí. Als 17 anys se'n va a viure a Cassà de La Selva, lloc on

encara resideix; als 18 anys comença la seva vida com a professional amb l'Orquestra d'en Bori de Bordils, passa a L'Unió de Cassà per tocar-hi 4 anys, va aleshores a l'Unió Artística de Vidreres, passa per l'Orquestra Girona i d'ella a la Cobla Barcelona; amb el malaurat mestre Coll a la tenora, el tàndem Coll-Puig donà una de les èpoques més brillants de la cobla de la capital del Principat. De Barcelona se'n va a Sabadell amb la famosa Orquestra Els Faxendes on hi tocarà durant 11 anys com a primer trombó, recorreguent varies ciutats de l'Estat Espanyol, els Països Baixos, Portugal fins anar a fer una important gira per terres Americanes, principalment a Cuba i Centre Amèrica, alternant amb orquestres de tant renom com la de Tomy Dorsey i Gleen Miller, actuant per ràdio i televisió i enregistrant discs; a Lloret va vindre amb Els Faxendes el 11 de Desembre del 1943. De tornada d'Amèrica entra a formar part de la cobla Selvatana durant un any i passa definitivament a La Principal de La Bisbal on hi romandrà durant 20 anys. Havia format part també entrant-hi per oposició de la Cobla oficial de La Generalitat com a primer fiscorn, recorreguent varis països d'Europa: Bèlgica, Luxemburg, Àustria, Suïssa i Txecoslovàquia, portant amb ells al gran tenor Emili Vendrell, als ballarins Joan Magriñà i la Teresina Boronar, actuan a les sales més importants del moment. L'any 1974 deixa La Principal de La Bisbal per dedicar-se només a la Sardana amb la cobla Ciutat de Girona, on el podem sentir encara i esperem que per molt de temps.

Aquesta passada ràpida per la vida del mestre Puig, crec suficient mèrit per considerar-lo com un dels nostres catalans universals; ell, des de el seu lloc a l'orquestra i a la cobla, ha portat les notes del seu trombó i el fiscorn per tota una colla de països que amb els seus companys han fet sentir la música de Catalunya engrandint així les nostres relacions culturals. Nosaltres els joves, el recordem de la seva etapa amb La Principal de La Bisbal, amb en Ricard Viladesau a la tenora, l'Angel Pont al tible i el malaurat Paco Capellas a la trompeta; l'hi hem pogut sentir amb el seu estil únic, sardanes com Retorn, Buffalo Bill, Cantem Xarric, Pic Repic i Repicó de trompeta i fiscorn, Sal i Pebre de tenora i fiscorn, i tantes altres; recentment a les seves darreres temporades a La Principal de La Bisbal amb aquest altre geni de tible en Joan Parés, els hem pogut sentir tots dos en la sardana del mestre Saló, El Moreno i el Roset de tible i fiscorn.

El mestre Puig al anar a veurel a casa seva per a fer aquestes ratlles ens va anar ensenyant amb la seva esposa, tots els records que guarda de la seva dilatada vida musical, recorda amb emoció tots els seus companys d'orquestra, a totes les persones que va tractar, d'aquí es pot intuir que darrera d'aquest home enèrgic amb la seva feina, eternament jove i ple de salut, hi ha una sencillesa desbordant, un gran amic dels qui gaudeixen de la seva amistat i un català de cor i ferm. M'acomio d'ell rodejat dels records i fotografies amb una nota irònica per part del mestre parlant de tants records "Quan sigui gran podré dedicar-me a contemplar-los"; que es compleixi el vostre desitg per molts anys.

JORDI ROCAS